

ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ СОЦІАЛІЗАЦІЇ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ЕКОНОМІЧНОЇ СФЕРИ В ПРОЦЕСІ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ

Шевченко В.М.

Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля

У статті визначено суспільні умови функціонування й розвитку сучасної системи вищої освіти щодо соціалізації майбутнього фахівця економічної сфери (галузі знань «Управління і адміністрування») в процесі професійної підготовки. Автором наголошується, що для врахування реальних потреб суспільства майбутній фахівець має опанувати моделі поведінки із сучасною загально визнаною системою цінностей, що сприятиме його інтеграції до професійної спільноти. Проведений аналіз довів, що процес професійної соціалізації майбутнього фахівця відбувається в соціокультурному середовищі закладу вищої освіти, який можна представити як сукупність етапів: адаптації, індивідуалізації та інтеграції. Наголошується, що завданням вищого навчального закладу є формування певних організаційно-педагогічних умов, які сприятимуть поетапному входженню майбутнього фахівця в сукупність ролей і форм діяльності з обраної ним професії. Завдяки впровадженню активних методів у навчальний процес з'явиться можливість самодостатнього розвитку людини через формування у неї здатності до самоосвіти, саморозвитку, самопізнання, самооцінки своєї індивідуальності, творчого потенціалу тощо. В цілому це допоможе майбутньому фахівцю стати соціально адаптованим, професійно спрямованим та професійно компетентним.

Ключові слова: професійна соціалізація, фахівець, організаційно-педагогічні умови.

Постановка проблеми. Після підписання Бонської декларації національні системи вищої освіти почали значно трансформуватися в новій логіці розвитку європейського освітнього простору, змінюючи фундаментальне історичне завдання освіти. Змінився і характер суспільної праці, для якого стали властиві високий рівень спеціалізації, збільшення наукомісткої складової господарської практики, що вимагає підготовки висококваліфікованих фахівців, здатних до розвитку навичок успішної спільної роботи та самовдосконалення протягом усього життя.

В Україні зазначені соціально-економічні трансформації призвели до оновлення Переліку галузей знань і спеціальностей, відповідно до якого перед вищими навчальними закладами поставало завдання забезпечити підготовку фахівців нової галузі знань «Управління і адміністрування», до якої увійшли спеціальності економічної сфери як-то: «Облік і оподаткування», «Фінанси, банківська справа та страхування», «Менеджмент», «Маркетинг» та «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність» [1].

Варто зазначити, що якість підготовки майбутніх фахівців тепер не може визначатися тільки наявністю у них певного набору теоретичних знань. Тепер вони повинні бути готові не тільки до практичних дій, які мають виконуватися на основі засвоєних знань, а й володіти необхідними навичками, які в сукупності дозволять їм приймати управлінські рішення в будь-якій господарській ситуації. Тож при позначенні професійних компетенцій майбутніх фахівців нової галузі знань слід представляти, які вимоги пред'являє суспільство до такого випускника вузу, і що вони самі очікують від своєї професійної діяльності. Мова йде про професійну соціалізацію.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема соціалізації особистості вже тривалий час привертає увагу дослідників в галузях соціології, філософії, педагогіки, психології та інших наук. Взагалі термін «соціалізація» вперше вжив у середині XIX ст. соціолог Г. Тард [2] і з того часу це поняття еволюціонувало та набуло нових

характеристик. Сучасне розуміння соціалізації як процесу перетворення людини на особистість у результаті засвоєння нею суспільних норм та постулатів її інтеграції в соціальні інститути запропонував Т. Парсонс [3]. Подальшого розвитку поняття «соціалізація» набуло у працях зарубіжних учених Г. Гіддінгса, Е. Дюркгейма, Е. Еріксона, Ч. Кулі, Дж. Міда, Ж. Паже, К. Роджерса, З. Фрейда та ін.

Серед сучасних досліджень на увагу заслуговують:

- концепції соціалізації особистості (Н. Голованова, Н. Задерико, М. Зверева, Н. Лавриченко, Г. Лактіонова, А. Мудрик, С. Савченко);

- дослідження з питань соціальної ролі особистості (І. Мартинюк, Н. Соболева);

- дослідження інститутів соціалізації (Н. Андрєєнкова, В. Титаренко та ін.);

- характеристика соціально-педагогічних засад соціалізації з урахуванням нової соціокультурної ситуації (Т. Алексеєнко, О. Безпалько, А. Капська);

- роботи щодо визначення основних стадій та етапів процесу соціалізації, їх характеристики і критерії виділення (Л. Антипов, А. Кузнецова, І. Кон, А. Петровський та ін.) [4 – 15].

Проблемам вищої школи щодо соціалізації студентів (здобувачів) як майбутніх фахівців присвятили свої наукові розробки зарубіжні та вітчизняні вчені А. Алексюк, В. Андрущенко, Е. Васильєва, А. Власенко, В. Гіргінов, О. Дмитрієва, В. Житнев, Т. Іщенко, А. Коваленко, Ю. Колесников, В. Коротов, В. Краєвський, Б. Рубін, Е. Якуба та ін. [16 – 25].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Однак питання соціалізації майбутніх фахівців нової галузі знань «Управління і адміністрування» в процесі професійної підготовки до сьогодні не було предметом окремого дослідження.

Теоретична значущість і недостатня розробленість цієї проблеми визначили тему статті, а її метою став аналіз поглядів на феномен соціалізації та огляд особливостей професійної со-

ціалізації майбутніх фахівців економічної сфери (галузі знань «Управління і адміністрування»).

Виклад основного матеріалу дослідження. Останні дослідження процесу соціалізації набувають ваги з огляду на ситуацію, що склалася в сучасному суспільстві, адже соціальне замовлення, що направляє суспільством системі освіти, породжується, в першу чергу, соціально-історичними, економічними і політичними змінами, які відбуваються в світі. Якщо радянська модель соціалізації була орієнтована на пріоритет громадського інтересу та контроль над особистістю, то сучасне суспільство орієнтовано, насамперед, на приватні інтереси людини, яка має розраховувати на власні сили і мати свободу вибору. Як наслідок, в суспільстві відбулася переорієнтація оцінки результатів освіти з понять «освіченість», «вихованість» на поняття «компетентність» і «компетенція».

В цьому контексті слід зазначити, що система освіти, яка склалася в умовах планової радянської економіки, здебільшого не враховувала змін соціальних умов формування особистості індивіда, приділяючи увагу «технічній» стороні його підготовки та надавала майбутньому фахівцю комплекс знань і навичок, які були необхідні лише для виконання професійних функцій в стабільних і передбачуваних виробничих умовах. Оскільки основою соціалістичної системи господарювання були гарантоване працевлаштування та збереження єдності вимог до фахівців одного профілю підготовки у всіх організаціях і підприємствах, то й саме поняття «ринок праці» мало умовний характер. Сучасне ж суспільство зацікавлене у цілісній підготовці особистості з урахуванням не тільки спеціальної професійної підготовки, а й багатомірного простору всіх форм соціальних компетентностей, норм і цінностей, тобто її соціалізації.

Зазначимо, що становлення поняття «**соціалізації**» спочатку ґрунтувалося на суб'єктно-об'єктному підході, який було відображеному в наукових працях Т. Парсонса, Е. Дюркгейма, й трактувалося як *процес інтеграції індивіда в соціальну систему*. Відповідно такої теорії суспільство має виконувати функції суб'єкта впливу, а людина є лише об'єктом, який має пристосовуватися до сформованих зовнішніх умов. Реалізація даного процесу, на думку Л. Потапюк, може відбуватися шляхом спілкування, самосвідомості або діяльності. Так *спілкування* постає чинником формування особистості, допомагає індивіду об'єктивувати свою суб'єктивність, самовиявитися, що є поштовхом до саморозвитку. За допомогою *самосвідомості* здійснюється формування образу власного «Я» та усвідомлення власних соціальних ролей. *У діяльності* ж здійснюється розширення видів праці, з якими пов'язаний індивід, визначається його орієнтація в системі кожного виду діяльності, розуміння їхньої суті, перевіряється сумісність або несумісність людей та їхня ідентифікація [26].

В подальшому набув розвитку *гуманістичний підхід* (Ч. Кулі, Дж. Мід, К. Роджерс), в якому акцентувалась увага на активній участі індивіда в процесі соціалізації, наголошуючи на тому, що йому притаманна не тільки функція пристосування, але й здатність індивіда впливати і на життєві обставини, і на самого себе. При цьому відбувається

процес самоактуалізації, самореалізації особистістю своїх творчих здібностей та *подолання нею негативних впливів середовища*, що заважають її саморозвитку й самоствердженню.

В цьому контексті цікавими вбачаються визначення соціалізації Б. Паригіна, який представляє даний феномен як певний комплекс багатогранного процесу «*олюднення людини*», в якому відбуваються соціальне пізнання та спілкування, входження в соціальне оточення, оволодіння навичками практичної діяльності, певними соціальними функціями, нормами, правами, обов'язками, ролями, і як результат – «*зміна і якісне перетворення самої людини, її всебічний і гармонійний розвиток*» [27, с. 165]. А за ствердженням Н. Лавриненко, «...кожен індивід в умовах ринкових відносин має свою ринкову вартість, яка пов'язана з людською унікальністю та особистою гідністю. Необхідною складовою мистецтва життя у ринку (а саме воно є особистісним виміром європейської соціалізованості) стає наявність навичок та вміння «подати себе» і «продати себе». Відтак, основним призначенням соціалізації як процесу засвоєння та активного відтворення соціального досвіду, віднаходження особистістю свого місця у суспільстві є *професійно-трудова самовизначення і приєднання індивіда до колективної праці* як джерела життя [28, с. 217].

Ніби підсумовуючи два підходи О. Безпалько в своїх працях наголошує, що за своїм змістом **соціалізація** – це процес *двобічний*, який містить, з одного боку, засвоєння індивідом соціального досвіду шляхом входження в соціальне середовище, систему соціальних зв'язків, а з другого – активне відтворення індивідом системи соціальних зв'язків за рахунок його діяльності, входження в соціальне середовище [29, с. 17].

Відтак, за своїм змістом **соціалізація** – це процес, в якому відбувається взаємодія особистості з соціальним середовищем (засвоєння нею норм, цінностей, установ, оволодіння практичними навичками), але водночас, це і *результат* її розвитку, самореалізації й перетворення під час набуття певного соціального досвіду.

Виокремлюють такі **типи соціалізації** як *політичну, етнокультурну* (етнічну), *гендерну* (статеву-рольову), *культурну* та *професійну* [29, с. 18].

Тут слід зауважити, що професійний тип соціалізації, або **професійна соціалізація**, є однією з основних соціальних функцій освіти і представляє собою багатоплановий, суперечливий процес вступу людини до професійного середовища, засвоєння нею професійного досвіду й активного відтворення знань, норм і цінностей, які необхідні для входження в суспільні процеси і функціонування як повноправного члена трудового колективу» [30].

Професійна соціалізація, як складова частина соціалізації особистості, може здійснюватися через *соціокультурне середовище* закладу вищої освіти. Там формується специфічний простір, в якому здійснюється взаємодія комплексу агентів – викладацького колективу, соціокультурного середовища закладу, організація навчального процесу та однокурсники. Так з однієї сторони, агенти в **процесі** навчання впливають на майбутнього фахівця, а з іншої, як **результат** – відбу-

вається його зворотний вплив на соціокультурне середовище шляхом творчого відтворення на практиці засвоєних їм норм і цінностей, культури і знань, досвіду та навичок. Ці дві складові одного процесу неможливо розділити без шкоди для формування повноцінного фахівця. Безпосередньо ж процес соціалізації особистості відбувається завдяки його механізмам, під якими розуміють закономірну зміну фаз *адаптації, індивідуалізації та інтеграції* [14].

Так на **фазі адаптації** людина, перед тим як проявити свою індивідуальність, активно засвоює норми й цінності, що існують в суспільстві. У неї виникає необхідність «бути такою, як усі», що досягається за рахунок деякого уподібнення з іншими особами співтовариства. За неможливості подолання труднощів адаптаційного періоду можуть проявитися якості невпевненості та залежності.

Потім на **фазі індивідуалізації** людина максимально намагається виявити себе як особистість. Це відбувається за рахунок активного пошуку засобів для виявлення своєї індивідуальності, її фіксації. Тож процеси, властиві цій фазі, породжуються суперечностями між необхідністю «бути таким, як усі» і прагненням індивіда до максимальної персоналізації. Якщо на етапі індивідуалізації людина не отримує підтримки, не відчуває взаєморозуміння, то можливі прояви її агресивності, негативізму тощо.

При успішному проходженні індивідом перших двох фаз відбувається перехід до третьої, найважливішої **фази інтеграції**, яка передбачає формування певних новоутворень, які спонукають людину до активної участі у житті спільноти, а також до певного балансу між нею та соціумом. Все це сприятиме процесу самореалізації особистості.

З огляду на вищезазначене, можна визначити комплекс організаційно-педагогічних умов, що сприятимуть активізації до професійної соціалізації майбутнього фахівця економічної сфери (галузі знань «Управління і адміністрування»), його готовності, самостійності, професійних якостей та компетентностей.

Так на I-му етапі (фазі) підготовки, на нашу думку, організаційно-педагогічною умовою вибагається формування *позитивної мотиваційної сфери* у студента до набуття професійних вмінь. Позитивна мотивація посідає провідне місце у структурі особистості і є одним з основних стимулів, що використовуються для пояснення рушійних сил і спрямованості діяльності й поведінки.

На II-му етапі (фазі) підготовки студента організаційно-педагогічною умовою має стати *використання міжпредметних зв'язків* у процесі вивчення фахових дисциплін. Це підвищить професійні вміння в процесі навчання та дасть змогу розглядати факти і явища реальної діяльності з різних точок зору, із позицій різних дисциплін. Такі зв'язки між різними фаховими дисциплінами забезпечать системність і внутрішню єдність навчального плану професійної підготовки майбутнього фахівця, а також сприятимуть послідовному поєднанню фахових дисциплін в єдине змістовне ціле – аналітичне визначення професійно-ціннісних орієнтацій, необхідних для практичної діяльності.

Тож завдяки створенню закладом вищої освіти зазначених організаційно-педагогічних умов майбутній фахівець наприкінці другого етапу підготовки має стати **професійно спрямованим та соціально адаптованим**, усвідомивши соціальні норм і цінності, необхідні для його успішної реалізації в професійному середовищі.

Важливе місце у формування професійних умінь посідає III-й етап (фаза), на якому майбутній фахівець вже психологічно готовий до сприйняття нових знань та оволодіння способами професійної діяльності. Організаційно-педагогічною умовою на цьому етапі підготовки має стати *використання активних методів навчання*, а саме: робота в малих групах, ділові ігри, тренінги, вирішення проблемних завдань (кейсів), дискусійні клуби та ін. Це дасть змогу залучати студента до активності при навчанні, тим самим підвищуючи рівень теоретичної підготовки та формування професійних знань та навичок. Водночас це активізує його самостійну роботу й спонукатиме до самоаналізу та самовдосконалення, тобто відбудеться процес його **інтеріоризації**.

Завдяки впровадженню активних методів у навчальний процес з'явиться можливість самодостатнього розвитку особистості через формування у неї здатності до самоосвіти, саморозвитку, самопізнання, самооцінки своєї індивідуальності, творчого потенціалу. Це допоможе майбутньому фахівцю посилити свої професійно значущі якості та стати **професійно компетентним** фахівцем.

Висновки з даного дослідження і перспективи. Таким чином, дослідження проблеми соціалізації особистості свідчать, що рівень культури і духовності суспільства, стан економіки і темпи науково-технічного прогресу значною мірою залежать від якості освіти. Соціальні очікування, які безпосередньо пов'язані з вищою освітою, характеризуються не тільки індивідуалізацією професійної підготовки, а й збільшенням взаємодії вищих навчальних закладів з соціальним середовищем. Тому проблема оптимізації процесу підвищення творчої активності, самореалізації та самовизначеності майбутнього фахівця в суспільстві потребує оновлення механізмів його соціалізації в процесі професійної підготовки.

Аналіз наукових поглядів на професійну соціалізацію дозволив визначити, що це складний, тривалий і двобічний процес, в результаті якого відбувається опанування індивідом знаннями, зразками та моделями поведінки у відповідності із сучасною загальнонавчальною системою цінностей. Завданням вищого навчального закладу є формування певних організаційно-педагогічних умов, які сприятимуть поетапному входженню майбутнього фахівця економічної сфери (галузі знань «Управління і адміністрування») в сукупність ролей і форм діяльності з обраною ним професією. Цей час має стати періодом активного формування внутрішньої потреби особистості співвідносити власні прагнення з інтересами суспільства. Завдяки впровадженню активних методів у навчальний процес з'явиться можливість самодостатнього розвитку людини через формування у неї здатності до самоосвіти, саморозвитку, самопізнання, самооцінки своєї індивідуальності, творчого потенціалу тощо. В цілому це допоможе майбутньому фахівцю стати соці-

ально адаптованим, професійно спрямованим та професійно компетентним.

Порушені в статті питання не є вичерпаними й потребують доповнень і уточнень щодо педа-

гогічного аспекту формування професійної компетентності майбутнього фахівця економічної сфери (нової галузі знань «Управління і адміністрування»).

Список літератури:

1. Про затвердження Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти: затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2015 року № 266-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/cardnpd?docid=248149695>
2. Тард Г. Социальная логика / Пер. с фр. М. Цейтлин. – СПб.: 1996. – 548 с.
3. Parsons T. The Social System / T. Parsons. – London: Routledge & Kegan Paul Ltd, 1965. – 404 p.
4. Голованова Н.Ф. Социализация и воспитание ребенка / Н.Ф. Голованова. – СПб.: Речь, 2004. – 272 с.
5. Соціальна педагогіка: теорія і технології: підручник [для студ. вищ. навч. закладів] / [Т.Ф. Алексєнко, Т.П. Басюк, О.В. Безпалько та ін.]; за ред. І.Д. Зверєвої. – К.: Центр навчальної літератури, 2006. – 316 с.
6. Капська А.Й. Соціальна робота: деякі аспекти роботи з дітьми та молоддю / А.Й. Капська. – К.: УДЦССМ, 2001. – 324 с.
7. Зверєва М.А. Професійна соціалізація учнів середніх загальноосвітніх шкіл Франції: автореферат дис. ... канд. пед. наук: Спеціальність: 13.00.05. – «Соціальна педагогіка» / М.А. Зверєва. – Луганськ, 2010. – 22 с.
8. Лавриченко Н.М. Педагогіка соціалізації: європейські обриси / Н.М. Лавриченко. – К.: ВІРА ІНСАЙТ, 2000. – 443 с.
9. Мудрик А.В. Социализация человека: учеб. пособие / А.В. Мудрик. – М.: Изд-во МПСИ, 2011. – 624 с.
10. Мартинюк І.О. Люди і ролі / І.О. Мартинюк, Н.І. Соболева. – К.: Україна, 1993. – 181 с.
11. Андрєєнкова Н.В. Проблема социализации личности / Н.В. Андрєєнкова. – М.: 1970. – 405 с.
12. Титаренко В.Я. Семья и формирование личности / В.Я. Титаренко. – М.: Мысль, 1987. – 351 с.
13. Кузнецова А.Я. Человек–Природа–Общество: аспекты гуманистической философии образования: монография / А.Я. Кузнецова, О.А. Михалина. – Новосибирск: Прайс-Курьер, 2005. – 236 с.
14. Кон И.С. НТР и проблемы социализации молодежи / И.С. Кон. – М.: Знание, 1988. – 64 с.
15. Петровский А.В. Основы теоретической психологии / А.В. Петровский, М.Г. Ярошевский. – М.: Инфра-М, 1998. – 525 с.
16. Алексюк А.М. Педагогіка вищої школи. Історія. Теорія: підручник / А.М. Алексюк. – К.: Либідь, 1998. – 560 с.
17. Андрущенко В.П. Роздуми про освіту: Статті, нариси, інтерв'ю / В.П. Андрущенко. – К.: Знання України, 2004. – 804 с.
18. Власенко А.С. Некоторые вопросы воспитания студенчества / А.С. Власенко. – М.: 1987. – 169 с.
19. Дмитриева О.В. Социализация личности студента в образовательном пространстве вуза: дис. ... канд. пед. наук: 13.00.01 / Дмитриева Ольга Владимировна. – Оренбург, 2004. – 173 с.
20. Ищенко Т.В. Место студенчества в социальной структуре общества / Т.В. Ищенко. – Томск: 1975. – 243 с.
21. Коваленко А.Б. Соціальна психологія: підручник / А.Б. Коваленко, М.Н. Корнев. – К.: Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка, 2006. – 400 с.
22. Коротов В.М. Развитие воспитательных функций коллектива / В.М. Коротов. – М.: Педагогика, 1974. – 280 с.
23. Краевский В.В. Методология педагогики: пособие для педагогов-исследователей / В.В. Краевский. – Чебоксары: Изд-во Чуваш. ун-та, 2001. – 244 с.
24. Рубин Б. Студент глазами социолога / Б. Рубин, Ю. Колесников. – М.: 1980. – 277 с.
25. Якуба Е.А. Соціологія: навч. посіб. / Е.А. Якуба. – Х.: Константа, 1996. – 192 с.
26. Потапюк Л.М. Формування світогляду учнів підліткового та юнацького віку у навчально-виховному процесі сучасної школи: дис. ... канд. пед. наук / Л.М. Потапюк. – Луцьк, 2002. – 220 с.
27. Парыгин Б.Д. Социальная психология как наука / Б.Д. Парыгин. – Л., 1967. – 262 с.
28. Лавриченко Н.М. Педагогіка соціалізації: європейські абрисы. – К.: ВІРА ІНСАЙТ, 2000. – 444 с.
29. Безпалько О.В. Соціальна педагогіка: схеми, таблиці, коментарі / О.В. Безпалько. – К.: ЦУЛ. 2009. – 208 с.

Шевченко В.Н.

Днепропетровский университет имени Альфреда Нобеля

ОСОБЕННОСТИ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ СОЦИАЛИЗАЦИИ БУДУЩИХ СПЕЦИАЛИСТОВ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ СФЕРЫ В ПРОЦЕССЕ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ ПОДГОТОВКИ

Аннотация

В статье определены общественные условия функционирования и развития современной системы высшего образования относительно социализации будущего специалиста экономической сферы (области знаний «Управление и администрирование») в процессе профессиональной подготовки. Автором отмечается, что для учета реальных потребностей общества будущий специалист должен овладевать моделями поведения в современной общепризнанной системе ценностей, что будет способствовать его интеграции в профессиональное сообщество. Проведенный анализ показал, что процесс профессиональной социализации будущего специалиста происходит в социокультурной среде учреждения высшего образования, который можно представить как совокупность этапов: адаптации, индивидуализации и интеграции. Отмечается, что задачей высшего учебного заведения является формирование определенных организационно-педагогических условий, способствующих поэтапному вхождению будущего специалиста в совокупность ролей и форм деятельности выбранной им профессии. Благодаря внедрению активных методов в учебный процесс появится возможность самостоятельного развития человека путем формирования у него способности к самообразованию, саморазвитию, самопознанию, самооценке своей индивидуальности, творческого потенциала и пр. В целом это поможет будущему специалисту стать социально адаптированным, профессионально направленным и профессионально компетентным.

Ключевые слова: профессиональная социализация, специалист, организационно-педагогические условия.

Shevchenko V.M.

Dnipropetrovs'k Alfred Nobel University

FEATURES OF PROFESSIONAL SOCIALIZATION FUTURE SPECIALISTS OF ECONOMIC SPHERE IN VOCATIONAL EDUCATION

Summary

In article public operating conditions and development of modern system of the higher education concerning socialization of future expert of the economic sphere (field of knowledge «Management and administration») in the course of vocational training are defined. The author notes that for the accounting of real requirements of society future expert has to seize behavior models in the modern conventional system of values that will promote his integration into professional community. The carried-out analysis has shown that process of professional socialization of future expert happens in the sociocultural environment of institution of higher education which can be presented as set of stages: adaptations, individualization and integration. It is noted that a problem of a higher educational institution is formation of the certain organizational and pedagogical conditions promoting stage-by-stage entry of future expert into set of roles and forms of activity of the profession chosen by him. Thanks to introduction of active methods in educational process the possibility of independent development of the person by formation at him of ability to self-education, self-development, self-knowledge, a self-assessment of the identity, creative potential and so forth will appear. In general it will help future expert to become socially adapted, professionally directed and professionally competent.

Keywords: professional socialization, professional, organizational and pedagogical conditions.